

EL LECTOR ESCRIU

Classes particulars, intrusisme professional

Sr. Director,
És lamentable que malgrat totes les innovacions en els programes i mètodes pedagògics, cada vegada hi hagi més fracassos escolars. El fet de suspendre una assignatura, que en determinats casos — batxiller, universitat — desqualifica l'alumne, en d'altres casos desqualifica també tots els factors del sistema educatiu.

No obstant això, el fet que un alumne —normalment d'EGB— no aprovi una assignatura vol dir que durant els mesos d'estiu haurà de recuperar mitjançant classes particulars el que no ha fet durant un curs sencer.

Aquestes classes serveixen, doncs, per mantenir el nen suspès en el mateix nivell que els seus companys l'any següent. Perquè el fet d'haver de repetir curs ha estat, i ho estarà sempre, molt mal vist.

Sempre hi ha qui, simplement porta el nen a classes d'aquesta mena perquè estinguin unes hores vigilats i no es passin l'estiu corrent amunt i avall. I d'altres que usen l'argument — gens estrany, d'altra banda — que d'aquesta manera no «perden» res del que ja saben. Però llevat d'aquests casos, la majoria van a classe d'estiu a recuperar.

Deixant de banda els problemes que representa que en dos mesos s'hagi de completar un programa molt llarg, àdhuc per un curs normal, el «mestre» que es dedica a fer aquestes tasques es troba amb un intrusisme espectacular.

Normalment les classes estiuenques són economia submergida de totes totes; encara que els mestres que les fan són professors d'EGB en atur —que Déu n'hi do si n'hi ha!— també fan classes d'estiu persones sense cap preparació específica. N'enumero uns quants casos coneguts per mi, però segur que n'hi ha de pitjors: estudiants de carrera universitària (gosen fer de tot, així, un estudiant de dret fa classes de matemàtiques a nivell de COU), estudiants de BUP, COU o FP àdhuc n'hi ha que amb assignatures dels seus estudis suspeses, estudiants d'EGB! —és totalment cert—, i encara més lluny, podem anar: persones sense cap titulació reconeguda.

El problema més gros és que les persones que no tenen una responsabilitat, en el sentit de saber què fan pedagògicament i didàcticament, representen una grossa competència per als que tenen un cert grau de credibilitat —almenys per titulació—, i és que aquelles cobren més barat. Llavors la gent tria el professor estiuenc pel preu de les classes i no pas per la possibilitat d'obtenir uns resultats adequats.

Jo resoldria la situació d'una manera ràpida, creant unes institucions que podríem anomenar acadèmies d'estiu, controlades per les institucions oportunes. En aquestes acadèmies podrien fer les seves classes d'estiu tots aquells que presentessin una titulació acord amb les classes que volguessin fer, el preu seria unificat i seria pagat com fins ara pels pares —no emboliquem aquí pressupostos oficials—. Es resoldrien diversos problemes: 1) Els mestres en atur tindrien uns ingressos. 2) No podrien fer classes aquells que no tinguessin títol. 3) Molts mestres en actiu que es feien un sobreplus durant l'estiu haurien d'accontentar-se amb el salari oficial, i 4) Es

controlarien una sèrie d'ingressos subterfítics —si val l'expressió—.

Sense entrar, doncs, en la qüestió de si cal suspendre al juny els nens que no arriben al nivell adequat, si cal eliminar els exàmens de setembre, o si cal arreglar d'una vegada per totes el sistema educatiu, jo ja he presentat la «meva» solució. **Joan Sánchez** - Professor d'EGB (Portbou - Alt Empordà)

Els percentatges i el síndic de greuges

Sr. Director,
La Sra. Anna Fornes, cap del servei de Relacions Públiques, Protocol i Informació del Parlament de Catalunya, ens ha fet a mans —molt amablement— complimentant la nostra sol·licitud, les fotocòpies del Butlletí Oficial d'aquella institució, número 56, de 17 d'abril de 1985 on, de les pàgines 2.547 a 2.567, es recull l'informe presentat —d'acord amb el deure legal establert en els articles 2, 4 i 30 de la llei 14/1984, de 20 de març, mitjançant la qual es regula la figura del Síndic de Greuges— al Parlament pel Síndic, Sr. Rahola.

D'entre les dades que apareixen podem destacar: a) Que el nombre d'escriptors presentats ha estat de 938, els quals han generat 606 queixes; b) Que el 99% de les persones dirigides a la institució són residents a Catalunya i l'u per cent restant eren presentats per ciutadans catalans i de la resta de l'estat que tenen la seva residència a l'estranger —França, Suïssa i l'Argentina— i fora de Catalunya —Madrid, Burgos i Cadis—; c) Que el 79% eren queixes individuals —és a dir, que es refereixen a assumptes estrictament personals—, dels quals un 35% correspon a dones i un 65% a homes; un 20% són queixes col·lectives i l'u per cent que resta, anònimes; d) Que l'edat mitjana dels reclamants individuals hom pot situar-la entre els 50 i els 60 anys —fins a 30 anys, un 5%; de 31 a 55 anys, el 51% i d'un 23% amb més de 55 anys—; e) Que el 24% pateix situacions econòmiques molt precàries; f) Que el nivell cultural és deficient, en el 32% dels reclamants; mitjà, en un 58%, i alt, un 10%; g) Que el 48% s'han dirigit al Síndic en llengua catalana i el 52% ho ha fet en llengua castellana; h) Que les contrades de Barcelona, amb 486 queixes i un 80% del total, han estat les que més s'han adreçat al Síndic de Greuges. Les de Lleida, amb 28 queixes i un 4,6%; Girona, 40 queixes i el 6,9%, i Tarragona, amb 43 queixes i un 7%; i) Que Barcelona, amb 305 queixes i el 50% del total, ha estat la localitat que més n'hi ha adreçat. La segueixen l'Hospitalet de Llobregat i Sabadell, amb 15; Tarragona, 13; Terrassa, 12 i amb 11 cadascuna, Lleida i Girona.

Quant a les contrades gironines, cal esmentar que a més de Girona ciutat, les localitats des d'on s'han dirigit queixes al servei han estat: Anglès, 1; Begur, 1; la Bisbal d'Empordà, 2; Figueres, 7; Llagostera, 1; Llançà, 1; Olot, 2; Ordís, 1; el Port de la Selva, 2; Ripoll, 3; Riudellots de la Selva, 1; Salt, 1; St. Esteve d'en Bas (la Vall), 1; Sant Pau de Segúries, 1; Sta. Coloma de Farners, 1; Torroella de Montgrí, 1; Vall-llobrega, 1 i Viladrau 1. **Antonio Rivas i Diaz**. Llicenciat en Dret i membre de l'Associació Hispano-Alemanya de Juristes (Girona).

El carrer del Príncep

El nom del Príncep de Girona ha tingut un accidentat recorregut pel nomenclàtor de la ciutat. El primer intent de donar aquest nom a un carrer es registrà l'any 1876, però no arribà a convertir-se en realitat. Un informe municipal d'aquella data proposava donar el nom de «Prínceps de Gerona» a un carrer «de moderna construcció», «por ser uno de los más rectos y de mayores proporciones que existen en la ciudad». Aquest carrer era un que tenia entrada pel carrer del Progrés —actual carrer Noy— i «Salida al campo». Cal suposar que es tractava de l'actual carrer de Cristòfol Grober.

Deixant al marge aquest projecte no realitzat, centrem-nos en el carrer que actualment porta el nom del Príncep. És una curta travessia entre els carrers d'Emili Grahit i la Creu, situada sobre el carrer Migdia. El 17 de gener del 1930, quan tot just es començava a urbanitzar, l'Ajuntament el va batejar com a carrer del Duc, en record del títol de «Duque de Gerona» creat el 1351 pel rei Pere IV per al seu fill, el príncep Joan.

En la mateixa sessió es va donar el nom de carrer del Príncep de Girona a la travessia del carrer de la Rutlla que actualment porta el nom de Josep Tharrats. Algú devia fer veure als regidors que era una incongruència que un carrer portés el nom del títol de Duc de Girona i un altre el Príncep de Girona, si de fet aquest títol havia substituït aquell el segle XV. Per això l'Ajuntament va decidir anul·lar l'acord anterior i el 28 de març del 1930 va donar el nom d'Enric Prat de la Riba al que havia batejat amb el nom de carrer del Duc dos mesos abans.

El nom de Prat de la Riba no va ser suprimit el 1939, estranyament. En canvi, el nom del Príncep, donat en principi, recordem-ho, a una travessia del carrer de la Rutlla, ja havia desaparegut en proclamar-se la República i substituït pel nom del doctor Rizal. El 1939 aquest nom es va canviar pel de 4 de febrer —data d'entrada de les tropes franquistes a Girona— i el 1979 per l'actual de Josep Tharrats. El nom del Príncep va estar, doncs, amb prou feines un any en aquell carrer.

Tornem ara al que porta actualment aquest nom. El 1939, hem dit, se li va respectar la denominació de Prat de la Riba, segurament perquè era encara, aleshores, un carrer molt margi-

nal, gairebé inexistent. Però un nom tan perillós no podia continuar gaire temps en el nomenclàtor i el 22 de juliol del 1943 l'ajuntament va prendre l'acord següent: «Se suprime el nombre de Prat de la Riba en la calle que lo ostenta actualmente y se le da el del Príncipe en recuerdo del título que ostentaron los primogénitos de los Reyes, en agradecimiento a los señalados servicios prestados a la Patria y a la monarquía por esta ciudad».

Era aleshores un carrer molt modest. Josep Grahit i Grau explica que als anys cinquanta encara hi havia només set cases i que només tenia entrada pel carrer de la Creu, però no sortida, ja que el que ara és el carrer d'Emili Grahit eren descampats i el lloc de pas del carrilet de sant Feliu. Malgrat això, el carrer ofereix contra tota lògica, la curiosa característica que la numeració no comença, com és habitual, per la banda més pròxima al centre de la ciutat, que era per on tenia l'únic accés en el seu origen, sinó per la banda d'Emili Grahit. Aquesta característica es produeix també en el carrer de Balmes i que li és paral·lel.

L'agencament del carrer va realitzar-se als anys seixanta, dintre del projecte d'urbanització de l'àrea compresa entre els carrers de la Rutlla, Lorenzana, Barcelona i Emili Grahit. Aquest projecte fou aprovat el 18 de novembre del 1958, les obres s'adjudicaren el 4 de maig del 1962 i el 3 de gener del 1964 es donaven per acabades, en efectuar-se'n la recepció oficial per l'ajuntament.

Les set cases dels anys cinquanta es conserven gairebé totes. Són casetes de planta baixa. Les modificacions posteriors han vingut amb la construcció de dos moderns blocs de pisos a la cantonada amb el carrer de la Creu, al costat dels números senars. A l'altre costat, la cantona-

da és ocupada per un solar sense edificar.

A la façana de la casa número 8, s'hi conserva, com una reliquia, la primera placa amb el nom del carrer del Príncep que s'hi va posar als anys quaranta, de llauana i en castellà.

El títol de Príncep de Girona va ser creat pel rei Ferran d'Anquetera per al seu primogènit, l'infant Alfons, el 1416, i va substituir el títol de Duc de Girona que el segle anterior havia creat el rei Pere IV. En produir-se la unió de Castella i Aragó, el títol de Príncep de Girona, el van ostentar tots els primogènits de la Casa d'Àustria. L'últim a portar-lo fou Carles II i el títol quedà pràcticament extingit el 1665.

Els ajuntaments gironins, desitjosos de gaudir dels favors dels monarques, van fer constants intents per ressuscitar el títol. Ramon Alberch ha documentat intents d'aquesta mena els anys 1778, 1860 i 1871, i en el seu llibre «El príncep de Girona» explica que sovint els edils de Girona s'adreçaven al rei amb aquest títol, encara que no l'usés.

Durant la visita que el rei Joan Carles va fer a Girona l'any 1976, l'alcalde Ribot va oferir-li el títol per al seu primogènit, el príncep Felip. Aquesta oferta fou ratificada poc després en un ple municipal extraordinari i el 1977 l'ajuntament va anar al palau reial de Madrid per portar-hi un bastó de comandament que representava el lliurament simbòlic del títol. Mai, però, no se n'ha fet una investidura oficial. S'ha parlat en diverses ocasions de la possibilitat que el príncep Felip vingui a Girona per a una cerimònia solemne relacionada amb aquest títol, però existeixen algunes reticències i problemes de protocol que per ara han anat ajornant aquest acte.

J. Fabre

NECROLÒGIQUES

CÀTERINA BACH I GEIS
A l'edat de 80 anys va morir ahir a Girona Caterina Bach i Geis, natural de Cervià de Ter i resident al carrer Priorat, 4 de Cervià de Ter.

Era vídua de Pere Blanes i Carolà i tenia 4 fills: Cesari, Pere, Laura i Carme.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església de Cervià de Ter.

Que descansi en pau.

COLLABOREU
AMB ELS
BOMBERS
☎ 23 33 80

PRÈGUEU DÉU EN CARITAT per l'ànima de

Carme Camós i Ruensa

Que morí el dia 20 de novembre de 1.985 a l'edat de 85 anys, havent rebut els auxilis espirituals

A.C.S.

Els seus afligits nebots, cosins i família tota, preguen que la tingueu presents les nostres oracions. La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui a les 10 del matí, a l'església parroquial d'Ultramort.

Ultramort, 21 de novembre de 1985